

dagsselskab, da han ophedet af Mad og Vin, forvirret af Festens Lys og Flitter, betaget af Frk. Ragnhilds hvide Skuldre havde fulgt hende hjem gennem de mørke Gader og udenfor hendes Dør grebet hendes Haand med en Tilstaaelse paa Læberne. Hun havde stødt ham fra sig, og han var gaaet bort med Blodet i Oprør og Sindet forbitret. Men da han kom hjem i sin Stue og afstrøg en Svovlstik for at tænde Lampen, faldt hans Blik i det samme paa det store, tornekroneede Kristushoved, der hang paa Væggen over Skrivebordet, — og han foer sammen. I det flakkende Lysskær var det for ham, som om Billedet med eet blev levende. De tunge Øjelaag løftede sig, de dybe Øjne saae paa ham med et til Døden bedrøvet Blik, der syntes at sige: „Hvi svigter du mig!“

Hin Nat begyndte den fortærende Sjælekamp, som siden ikke havde givet hans Hjerte Ro. Ligesom Jakob i den bibelske Fortælling havde han kæmpet med Gud og raabt til ham i sin Nød: „Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig!“

Han havde undertiden troet, at Kampen var udstridt, at Sejren var vunden, Syndens Aag afkastet! Gang efter Gang havde han tænkt at kunne skrive det til Hansine, at nu var den frydefulde Time kommen, da de kunne genforenes i lutret Kærlighed og forny deres Troskabspagt for Evigheden. Saaledes netop i denne Nat. Medens han laa søvnløs og lyttede til Regnens ustandselige Fald, havde han følt sig som løftet op af al Jordelivets Ve og Vaande til salig Forening med Gud. Hans Hjerte slog saa stille og fredeligt; ingen jordisk Attraa, ingen Bekymring formørkede hans Sind. Han fornå sin Sjæl som et vidtstrakt, spejlblank Indsø, badet i det himmelske Lys.

Nu havde Mødet med Frøken Ragnhild atter vakt Kødets Dæmoner; . . . han havde følt sit Hjerte banke heftigt, da han saae hende dukke op ved den fremmede Mands Side. Ak, han skulde ikke klage, ikke fortvivle, fremfor alt ikke formasteligt kræve Gud til Regnskab. Han forstod det saa godt, at han, hvis Fald havde været saa dybt, først sent og gennem haarde Prøvelser kunde vente Oprejsning. Dog havde han ofte grundet over, hvorfor Gud netop lod det være for en letfærdig Kvindes Skyld, at